Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1923 | 2. AARGANG

Ydmyghet og opofrelse.

Tale av ældste *James E. Talmage* ved konferansen den 9. oktbr. 1921.

Jeg tror aldrig jeg har erfaret en mere inspirerende følelse av taknemmelighet og pris i mit hjerte med hensyn til de Sidste Dages Hellige i almindelighet end jeg har i denne konferanse. Ved at se ut over denne store forsamling fra min plads her paa forhøiningen og tænke paa at denne menneskemængde kun repræsenterer en ganske liten del av kirkens medlemsskap, faar jeg likesom et mere direkte bevis paa kirkens omfang og vekst. Jeg har især lagt merke til den av tilhørerne utviste opmerksomhet. Jeg har ikke set noget tegn paa likegyldighet eller interesse i andre ting end de der i øieblikket burde beskjæftige vore tanker. Jeg har lagt nøie merke til forsamlingen, men har ikke set nogen saa meget som hviske til sin sidemand. De tilstedeværende har lyttet til talernes bemerkninger med opmerksomhet.

Jeg er av ganske hjerte enig med ethvert rosende og opmuntrende ord ytret til de Sidste Dages Hellige, der i sandhet er Guds folk, utvalgt av ham og til hvem dette evangelium er overgit med alle dets kræfter og velsignelser, indbefattende det hellige prestedømmes myndighet. Mens jeg er likesaa forhaabningsfuld som de av mine brødre, der har tegnet saa lyse billeder av hvad der er i vente for Guds folk, saa er jeg ogsaa enig med de vise

raad og lærdomme og de advarende ord, som vi har lyttet til og som vi bør lægge os paa sinde.

Har de nogensinde tænkt paa hvor selvmotsigende det er at de hæver deres høire haand som et løfte til Gud om at de vil opholde og bistaa visse mænd, som er kaldet og beskikket paa den av Gud bestemte maate til at være deres ledere, til profeter blandt folket, og de da, efter at ha lyttet til deres raad og lærdomme, gaar bort uten at ta noget hensyn til dem? Naar en mand bærende det hellige prestedømme taler i kraft av sit embede, da er det han sier bindende for ham selv og alle som hører. Ofte bæver jeg, bokstavelig talt, naar jeg tænker paa det ansvar jeg paatar mig naar jeg taler til de Sidste Dages Hellige, ti jeg vet at hvad jeg sier til dem, gjælder ogsaa for mig selv og at jeg vil bli dømt efter de lærdomme som gjælder i samme utstrækning alle som hører det.

De kan ikke, vi kan ikke, likegyldig tilsidesætte de ord der kommer til os som raad og lærdomme fra Guds beskikkede tjenere og samtidig undgaa de uvægerlige følger av vor likegyldighet. Vi har imidlertid vor handlefrihet; vi kan vælge at være ulydige, men da maa vi ta følgerne av vort valg.

Sidste Dages Hellige, la os være hvad vi utgir os for; la os være ærlige og oprigtige; la os leve efter den religion og de lærdomme i Jesu Kristi evangelium, som vi forkynder. Vi foregir at være et bedende folk. Ber vi? Blir vore hjem helliggjorte gjennem bøn? Bønnen er Herrens aldrig feilende steriliseringsmiddel mot aandelige sygdomsspirer, der trænger ind i vore hjem, fordærver luften og forgifter maten vi spiser. Med bøn mener jeg ikke blot familieandagt, men ber vi for os selv i løndom? Det er mulig at der for familiens vedkommende som et hele gjør sig forhold gjældende, som er forskjellige fra de enkelte medlemmers behov. Der kan findes hjem, hvor bønner regelmæssig fremsiges, og dog er ingen av dette hjems beboere maaske bedende mennesker. Har de tid efter anden en indre trang til at finde et sted, hvor de kan være alene med Gud, hvor de kan anrope ham, be til ham, ikke for andre at høre, ikke i overensstemmelse med

visse regler eller sedvaner, ikke heller fordi det er tilraadet eller paabudt, men fordi de føler trang til at aapne deres hjerte for Gud? Har vi ikke alle læst om Kristus, der efter mange dages anstrengende omvandren gik for at søke hvile og at han stod op tidlig den næste morgen før det var dag for at finde et sted, hvor han knnde bede? Han trængte til den hjælp, som bøn alene kan gi.

Hvor stort dette folk end er og hvor mægtig et arbeide det end har kunnet utføre formedelst Herrens velsignelser gjennem sine tjenere i disse dager, saa er det for lite av bønnens aand iblandt de Sidste Dages Hellige, for mange bønløse hjem, hvilket er aarsaken til at aandelig sygdom breder sig iblandt os. Der er mange, men dog forholdsvis faa, takket være Herren. Jeg har tillid til mit folk, ti jeg vet at der er trængsler i vente, da vil Herren vite, hvor han kan finde de trofaste. De er i disse daler, tusener og tusener av dem. Unge og ældre mænd og kvinder, som aldrig har besmittet sig med verdens laster, som er antagelige for Herren og som aldrig har bøiet knæ for baal, men er Herrens egne. De er her, og selv om nogen gaar paa avveie, saa vil Herren bringe dem tilbake, dersom de vil omvende sig og gjøre det mulig for ham at bringe dem tilbake.

Vet de, at vi billedlig talt binder Herrens hænder gang efter gang, saa at han ikke kan gjøre hvad han ønsker med os, uagtet vi siger at han er almægtig. Han kan ikke utgyde velsignelser over os, naar vi ikke har adlydt den lov paa hvilken disse velsignelser er betinget. Dersom han gjorde det, var han ikke retfærdig; dersom han gjorde det, var han ikke sanddru; og var han ikke retfærdig og sand, da ophørte han med at være Gud.

Jeg er glad for at vi tjener og dyrker den sande og levende Gud, og at vi har lært ham at kjende. Jeg har følelsen av, at vi lever paa en tid da store forjættelser opfyldes, git direkte til gamle Israel, da Israel som et rike hadde adskilt sig fra Juda rike og var vandret bort fra det utvalgte land, som Herren hadde skjænket dem. Men de vilde ikke lytte. Han sa til dem, at dersom de vilde komme tilbake, adlyde ham og holde hans befalinger, vilde

han utgyde sine velsignelser over dem. Blandt andre løfter gav han dem dette: Jeg vil gi eder hyrder efter mit hjerte, og de skulde føde eder med kundskap og forstand. Lever vi ikke nu paa en tid, da dette løfte gaar i opfyldelse?

Saa sikker en grundvold for eder som tror,
Er lagt ved profeter i Guds eget ord;
Hvad mer kan han si, end det han har sagt
Til dem, som med Jesus i daaben gjør pagt?

Har han ikke git os profeter og apostler til at undervise os, likeledes patriarker og høiprester, ældster og halvfjers, det mindre prestedømme og de kirkelige organisationer, saaledes at enhver sjæl kan bli oplært og undervist fra den spæde barndom til oldingalderen. De Sidste Dages Hellige er som et hele tat et oplyst folk med hensyn til de kirkelige ting, men dog er vi ikke nær saa oplyste, som vi burde være. Vi læser ikke nok, vi studerer ikke nok; ti om vi det gjorde, vilde vi vite mere om Herrens ord og om hans vilje med sit folk.

Naar trængsler møter os, da er vi villig til at søke ham, og jeg tror at vi i dette stykke meget ligner de hellige i kirkens tidligere dager; de som blev forfulgt i Missouri mens kirken endnu hadde hovedkvarter i Ohio. Herren fortalte folket i Ohio angaaende folket i Missouri, deres brødre, medlemmer av deres egne familier i mange tilfælder. Han fortalte hvorfor de hellige i Zion eller Missouri hadde døiet saa mange lidelser.

«Jeg, Herren,» sier han, «har latt disse lidelser, hvormed de er blit plaget, komme over dem paa grund av deres overtrædelser;» og da, med den kjærlighet og naade, der altid kjendetegner Gud vor far og hans søn Jesus Kristus, tilføier den Herre Jesus:

«Dog vil jeg endnu vedkjende mig dem. — Jeg vil beholde dem, jeg kan ikke la dem gaa. Jeg vil tugte dem og lutre dem, men jeg vil vedkjende mig dem endnu, «og de skal være mine paa hin dag, naar jeg vil komme og utvælge mig mine juveler.»

Derfor maa de nødvendigvis revses og prøves likesom Abraham, der blev befalt at ofre sin eneste søn.

Ti alle de, der ikke vil taale revselse, men fornegter mig, kan ikke bli herliggjorte.

Se, jeg sier eder, der var trætte, kiv, misundelse, uenighet og vellystig og havesyk begjærlighet iblandt dem; ved disse ting besmittet de derfor deres arv.

De var sendrægtige til at høre Herren deres Guds røst, derfor er Herren deres Gud langsom til at høre deres bønner og til at bønhøre dem paa deres trængselsdag.

Paa deres fredsdag ringeagter de mit raad; men paa deres trængselsdag søker de mig nødvendigvis.»

Mange av os kan ikke taale velstand. Vi glemmer Herren indtil sorg og ulykker rammer os og derved tilkjendegir vi, at vi endnu ikke ganske er hvad vi paastar at være. Jeg nævnte bønnen som et eksempel. Jeg spør igjen: Ber vi som vi burde? Vi paastaar at leve i overensstemmelse med loven om tiende; dette erklærer vi og vi utgir os for at gjøre, men dog lever vi ikke efter denne lov. Det er en glædelig kjendsgjerning, at der er mange iblandt os, som samvittighetsfuldt adlyder denne lov, mange, i hvem Gud har velbehag; men desværre er der ogsaa mange der nøies med at yde et litet bidrag til Herren og kalder dette tiende. Jeg anser dette uttryk for at ha en bestemt mening. Dersom vi kalder os tiendeydere, la os være tiendeydere, og ikke gaa omkring under falsk foregivende. Dersom vi foregir at ofre til de fattige i overensstemmelse med den i kirken gjældende regel, værdien av de to maaltider, som vi burde undvære paa fastedagen, da la os i virkeligheten ogsaa gjøre dette og ikke blot foregi at gjøre det.

Hvor foragtelig er det ikke at gjøre krav paa at være noget, som man ikke er! Dersom jeg gir eder formaninger og ikke selv efterlever disse, da er min plads iblandt hyklerne, og jeg har med bæven læst, hvad Herren mener om saadanne. Jeg sier ikke, at I er hyklere; jeg talte om mig selv; men jeg vet, at jeg vilde være en hykler, dersom jeg foregav at leve efter tiendeloven og nøiedes med at yde et litet bidrag til Herren, hvilket ikke staar i nogetsomhelst forhold til de velsignelser, som han har skjænket mig. Det vilde være at bedra ham, som har git

mig det sted jeg kalder hjem, føde og klær til min familie og mange andre velsignelser i livet, og som desuten har betroet mig selv at holde regnskap over hvor meget jeg er skyldig. Han har git mig disse ting med den forstaaelse, at dersom tidene er vanskelige og mine indtægter derved formindskes, behøver jeg ikke at betale saa meget, og dersom tidene er gode og min fortjeneste større, da kan jeg betale ham noget mere.

Har De nogensinde hat en vert her i livet, der vilde indgaa paa en saadan ordning? Herren sier til enhver av os: «Dette har været et daarlig aar for dig. Du har ikke hat saa gode indtægter som aaret forut. Jeg vil sætte leien ned for dig. Du betaler en tiendedel av hvad du har tjent, det vil bli mindre end hvad du betalte sidste aar i samme forhold som dine indtægter har været mindre.» Vertene her paa jorden, i hvert fald nogen av dem jeg har hat at gjøre med, vil si: «Se her, tidene er haarde, jeg maa lægge paa leien, og de maa betale i forskud.» Herren sier: «Betal naar du har mottat fortjenesten.»

Endnu en gang, la os være hvad vi utgir os for at være. I de citater, som jeg har læst, taler Herren om den tid da han vil komme og utvælge sig sine juveler. Han holder av juveler, men de maa være egte. Ikke farvet glas eller imitation.» (Fra «Bikuben».)

Verdens tilbøielighet til at tro løgn mere end sandheten.

Det vilde være interessant, hvis det var overkommelig, at optegne alle de løgne og falske fremstillinger, som er utspredt om de Sidste Dages Hellige, deres tro og deres vandel. Hadde vi ikke syn for saken, skulde vi anse det for umulig at saadanne høist usandsynlige historier kunde troes av intelligente folk.

Menneskene sier, de kan ikke tro det vidnesbyrd, som Israels ældster bringer dem, de kan ikke fæste den lid til vore grundsætninger, som er fornøden til at kunne adlyde Herrens bud; men paa samme tid er lutter øre til at op-

fange og villige til at tro de utroligste ting om os. En tiendedel av den tro, som de saaledes bortødsler paa disse løgnagtige opdigtelser vilde, hvis den blev tilbørlig lutret ved den Helligaands indflydelse, sætte dem istand til at annamme med glæde frelsens evangelium.

Der er ingen beretning om os — den være saa urimelig og ufornuftig den være vil — uten den blir mottat med den største begjærlighet av en viss klasse individer, mens alle de vidnesbyrd vi frembærer, grundet paa baade Bibelen og fornuften forkastes med haan som uværdig deres opmerksomhet. Endskjønt evangeliet har været forkyndt nu i mange aar og menneskene har set dets frugter under de forskjelligste og mest trykkende omstændigheter, er de desuagtet likesaa rede til at frakjende de Hellige al dyd og alle andre gode egenskaper, som de var da kirken blev organisert.

Man kunde ha tænkt i begyndelsen, at dersom de Hellige blot fik tilladelse til at vise verden beskaffenheten av deres tro, vilde al den taabelige og meningsløse opposition, som maatte antas begrundet i folkets ubekjendtskap med vor lære, efterhaanden fortrænges av en mere liberal og troende aand. Man kunde ha tænkt og haabet, at ved taalmodig at finde sig i gjentagne forfølgelser, bespottelser, fordrivelser og endog i, at mange blev ihjelslaat for det vidnesbyrd vi bragte, vilde verden tilsidst bli overbevist, at der var noget mere end blot menneskelig visdom, magt og energi forbundet med den nye lære, og at dens tilhængere maatte være besjælet av den samme aand som hadde opholdt Jesus og hans apostler og de Hellige, som trodde deres vidnesbyrd dengang de var her paa jorden. Men desværre, det motsatte har været tilfældet. Uagtet vidnesbyrd efter vidnesbyrd er blit fremlagt om dette folks renhet og dets princippers rigtighet; uagtet de utallige løgner og skammelige bagvaskelser mangfoldige ganger er blit avsløret og gjendrevne; uagtet begivenhetenes gang har prisgit dem til verdens haan og foragt, som saa grusomt forfulgte os i fortiden. Uagtet alt dette er der likesaa liten tilbøielighet hos folk idag at underkaste sig sandhetens budskap, som det var for

mange aar siden. Disse resultater kan man synes stemmer daarlig overens med menneskenes begreper om sandhetens magt, men de er i fuldkommen harmoni med Herrens aabenbaringer til profeten Joseph, før kirken blev organisert. Det blev ham sagt, at forfølgelse skulde rase mere og mere, ti menneskenes ugudelighet skulde aabenbares og at de som ikke hadde bygget paa klippen, skulde forsøke at omstyrte kirken, samt at hans navn skulde bli bekjendt videnom og holdes dels i ære, dels i foragt hos nationene, ti det verk, Herren vilde la ham utføre, skulde bringe de retfærdige til at glæde sig og de ugudelige til at rase; men verket skulde vokse jo mere man stred imot det, og de som annammede det, skulde tilta i kundskap indtil de blev herliggjorte og erholdt en arv i Guds celestiale rike.

Hvis dette var menneskers gjerning alene, kunde man ha ventet andre resultater end dem vi ser; men da den er av Gud og har til formaal at utfri menneskenes barn av syndens aag og løse jorden av mørkets lænker, er det ikke mere end rimelig at vente, at Satan vil anstrenge sig til det yderste for at forsvare sin tilranede magt og forhindre den Almægtiges hensigter og verne om den elendighet og ugudelighet, som saa længe har hersket paa jorden.

Det vilde være ufornuftig at anta — at dømme efter hans hittidige færd blandt jordens beboere — at han vil trække sig tilbake uten kamp. Han er seiersdrukken over erindringen om tidligere held og triumfer, han har ofte erfart hvor let mennesket lar sig forlede til at han nu skulde la sig skræmme med en gang. I mangen en kamp har han fundet dem som daarer, der kun altfor villig gik ham tilhaande med atter at paalægge hverandre de lænker, som de kort forut søkte at bryte.

Lucifer er med rette blit kaldt «faderen til al løgn» og «en mørder fra begyndelsen». Løgn er hans yndlingsvaaben, og ved at utsprede usandhet blandt menneskenes barn ophidser han dem til voldsgjerninger mot alt som er fra Gud, og disse voldsgjerninger utarter sig desværre ofte til mord og andre grove ugjerninger. Nationenes

forkastelse av sandheten og deres forhærdelse mod Guds tjeneres budskap gjør dem særdeles mottagelige for Satans indflydelse og bereder dem til at utføre hans onde hensigter.

Det er øiensynlig nok for en opmerksom iagttager at verden er mere redebon til at tro alslags løgn om Guds rike idag, end den var da det først blev oprettet. Verden modnes i synd og ugudelighet. De oprigtige og sagtmodige, de som vil underkaste sig Herrens bud og love, er aar efter aar blit utsamlet fra nationene ved evangeliets prædiken, og eftersom disse er utsamlet er der rimeligvis en mindre styrke tilbake, som vil vidne om evangeliets sandheter.

Hvorsomhelst menneskene har hørt evangeliet og forkastet det, der har Herrens aand begyndt at trække sig tilbake, indtil de er blit aldeles blottet for dens velgjørende virkninger. Herren sier, at den som ikke omvender sig skal fratas endog det lys han har annammet, ti «min aand skal ikke evindelig trætte med mennesket.»

Den beredvillighet, hvormed verden tar enhver tænkelig løgn for gode varer, er næsten utrolig. Vi behøver kun at tilbakekalde i erindringen de mange forfølgelser som de Hellige har været gjenstand for, og til sine tider har tilsyneladende Lucifer hat uindskrænket magt og anledning til at opfylde folket med alslags løgn og opdigtelser, hvilket han ogsaa har benyttet sig av med al den utholdenhet, som er egen for en djævel. Han har ogsaa fundet villige tilhørere baade blandt prester og folk, rike og fattige, lærde og ulærde, som er villige til at tro alle hans opspind. Det kan dog sies med sandhet at de mange forslitte historier om vort folk ikke slukes med den beredvillighet, som før har været tilfældet. Der findes jo saa mange som i virkeligheten vet bedre, de har undersøkt og set for sig selv, og kan derfor ikke vildledes; men mange av disse mangler mot til at komme frem med sandheten, saaledes som de i virkeligheten forstaar den at være.

Mor og morsdagen.

Hvilket ord er vakrere end mor? Det er det første ord det lille spædbarn uttaler. Det er et ord der aldrig vil forandres.

Det er det samme hvor langt en er fra hjemmet, saa følger tanken om mor altid med en. Det er det samme om man er ung eller gammel, man elsker allikevel mor. Hvad skulde vi gjøre uten mor? Hun som tar vare paa os det meste av vort liv, som vaaker over os i sygdom, staar os bi i prøvelser, likegyldig hvor mange pligter hun ellers har.

Det er en sandhet, naar der sies: «Naar vi mister mor, mister vi alt.»

Alle Sidste Dages Hellige skulde være interessert i morsdagen og føle det som paakrævet at feire i det mindste en søndag i aaret til minde om mødrenes mission. Det var Jesu Kristi kirke av Sidste Dages Hellige der grundla den første organisation av kvinder, og for kvinder. De var ogsaa blandt de første som var med paa at gi kvindene stemmeret.

Piker nyter de samme rettigheter som gutter for deres utvikling og fremgang. De kan ansættes som lærerinder i de almindelige skoler, kirkeskoler, søndagsskoler og andre organisationer. De har ogsaa leilighet til at gaa paa mission og prædike evangeliet.

Kvindene i vor kirke blir lært at de skal være deres mænds medhjælpere i opdragelsen av deres familie og at forkynde evangeliet samt at ta deres del i kirkens organisationer.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Men rundt omkring disse stjerner eller taaker er den blaa himmel set med det blotte øie. Det er saaledes let at forstaa, at dersom alle rummets regioner var fyldte med selvlysende sole eller planeter, der var mottagelige

for reflekterende lys eller ogsaa kometer, vilde vi ingen blaa himmel se; med andre ord: hele himlen vilde være en utstrakt melkevei.

Endskjønt teleskopet opdager skarer av stjerner der, hvor det blotte øie ingen ser, fremtræder de dog paa en ganske mørk himmel. «Ja, ogsaa overalt i melkeveien og andre stjernetaaker trænger teleskopet gjennem aapninger, som er aldeles mørke og fuldstændig blottet for stjerner, selv av den mindste teleskopiske størrelse.» (Outlines of Astronomy, chap. 17.) For ret at fatte vigtigheten av denne erklæring kunde bemerkes, at de største teleskoper, som nu er i bruk, er av en saadan konstruktion, at de tydelig fremviser enhver gjenstand paa maanens overflate, hvis størrelse svarer til en stor bygning.

Vi kan til en viss grad forstaa deres kraft til at gjennemtrænge rummet, naar vi vet, at lyset som glimter fra San Francisco til London hurtigere end man kan lukke øiet og aapne det igjen, bruker tusener av aar for at naa ned til vor jord fra de fjerneste stjerner, der kan skjelnes ved disse teleskoper. Hvis et solsystem lik vort eksisterte indenfor denne umaadelige distance, vilde teleskopene sikkert aabenbare det. Ved at stirre gjennem disse instrumenter faar vi en følelse av, at ikke alene denne verden, som indeholder vort jordiske alt, og den herlige sol, som skinner paa den, men alle himmelens sole, planeter, maaner og firmamenter, som vort øie kan betragte uten kikkert, kun er som en haandfuld sand fra strandbredden, sammenlignet med universets uendelighet. Det har aabenbaret os utallige regioner av mørke og ørkener, som strakte sig langt, langt hinsides disse eksistensens øer.

Naar vi betragter utstrækningen av disse mørkhetens regioner, over hvilket intet lys har faret i millioner av aar, og likeledes huske, at astronomer har set like gjennem stjernetaakene og er kommet til det resultat, at forholdet mellem dem og mørket, som er bakved, er omtrent det samme som gnistene fra en skorsten er i forhold til himmelens utstrækning, imot hvilken de synes utkastet, saa fjernt fra tanken om solsystemets uendelighet, staar vi forvirret ved dets ubetydelighet.

Dette store faktum kan ikke forbigaaes. Man kan ikke gjøre den indvending, at der kan eksistere stjerner uhyre langt borte, hvis lys endnu ikke har naadd vort solsystems grænser; ti der findes ingen mulig distance, som lyset ikke kunde ha tilbakelagt gjennem evighetens vedvarenhet. Men at bevise disse stjerners evige tilværelse er, hvad ateisterne ønsker at gjøre. Dersom vi indrømmer at disse verdener har en begyndelse, er vi nødsaget til at søke en aarsak til denne begyndelse, det vil med andre ord si en skaber.

Det vil heller ikke retfærdiggjøre hensigten at si, at disse mørke regioner kan være fyldt med mørke stjerner. Dersom det kunde bevises, at nogen stjerner skinner, mens andre er mørke, vilde dette spørsmaal fremkomme: hvorfra hitrører denne forskjel? Avveksling er en følge og maa nødvendigvis ha en aarsak. Verdener eksisterer derfor ikke paa grund av deres egen beskaffenhet, hvorsomhelst der er plads for dem, men maa ha hat en forutværende, omgivende og overnaturlig aarsak til deres tilværelse, hvor de findes. Dette betyr, at der var et øiemed — en vilje — ja, en Gud.

Ved disse forbausende opdagelser av himmelens skjulte kræfter synes vi ikke at høre en røst som gaar i rette med saadanne ufornuftige teoristers anmasselser, og som spør: «Vet du himmelens skikke? Eller kan du beskikke dens herredømme paa jorden?» (Jobs bok 38, 33.) Hvor mange for vore ringe sanser ukjendte indflydelseskilder kan ikke være paa deres vei hertil og muligens moderere enhver terrestrisk virken. Dog, fordi mennesket har opdaget noget angaaende en eller to av disse love, har vi trodd nutidens astronomi at være fuldstændig. Vi har ingen aarsak til at tro, at disse kræfters opdagelse uttømmer visdommens uendelige fylde.

Men den vantroende spør os: Lærer ikke Bibelen os en stor usandhet, naar den sier, at universet blev skapt for seks eller syv tusen aar siden? Vi svarer med at spørre: «Hvor sier Bibelen dette? Men, sier den vantroende, lærer ikke de forskjellige sekter en saadan lære?

Dette er ikke et spørsmaal, der vedkommer os for nær-

værende. Vi spør ikke om hvad sektene tror eller uinspirerte mænd erklærer; men hvad sier Bibelen derom? Den sætter skabelsens verk tilbake til den fjerneste oldtid man kan forestille sig, idet den sier: «I begyndelsen skapte Gud himmelen og jorden.» Saaledes — istedenfor at tænke sig menneskets fremtræden her paa jorden paa noget nær samtidig med skabelsen — maa den protesterende føle sig slaat ved det merkelige uttryk man lærer i Jobs boks 38. kapitels 4. vers: «Hvor var du da jeg grundfæstet jorden?»

I forbausende motsætning til den svake menneskehets almindelige begreper faar Moses et glimt av Guds evige oldtidsmonumenter — som om han ved dem kunde gjøre sig et svakt begrep om evigheten — og utbryter: «Før bergene blev til, og du dannet jorden og jorderike, ja, fra evighet til evighet er du, o Gud!» Salmen 90, 2.) Det uttryk «I begyndelsen» er i sig selv aldeles motsat den idé, at verdens skapelse kun er seks eller syv aartusener gammel. Urforskerne har ikke kunnet finde et bedre uttryk, og har laant disse samme ord av Bibelen til at betegne som oprindelig grundlag, de stenmasser den menneskelige kundskap ikke kan opklare. Dette uttryk i Bibelens sprog betegner den yderste grænse av evighetens ugranskelige utstrækning og er det eneste uttryk, hvormed vi kan beskrive den fjerneste av fortidens perioder. Det beskriver ingen dato — intet punkt i tidenes løp; men en periode — en umaadelig cyklus. Kun en grænse er begripelig for den menneskelige forstand, og det er hvor skabelsen utspringer av avgrunden.

La kun geologen trænge sig ind saa dypt han kan i jordens hemmelighetsfulde grundlag og la ham opdage disses urtids monumenter; vi vil følge ham med uforsagthet. La ogsaa astronomen opstille sit teleskop og reflektere paa vort øie — til vor beundring — de lysstraaler, som utstrømmet fra morgenstjerner paa vor klodes skabelses morgen; eller dem, som fra de fjerneste sole begyndte deres fremstrømning millioner av aar, før den første morgenrøde lot sig se for denne planet; de vil kaste et hellig lys paa den inspirerte opskrift og gi nye

forskjønnede idealer til dets majestætiske symboler. Men aldrig i denne tilværelse vil geologene gjennemtrænge dets umaadelige dybde, ei heller vil astronomer granske guddommeligheten av den «begyndelse», den hellige skrift omtaler. Ti den er sat tilbake til en urtid utenfor al menneskelig beregning i ytringen av det guddommelige uttryk ved hvilket mennesket indledes til den evige. «I begyndelsen skapte Gud himmelen og jorden.»

Den lærdom, at verdens skabelse fandt sted for kun seks eller syv tusen aar siden, er et produkt av dyrisk uvidenhet. Clemens av Alexandria, som levet i det 2. aarhundrede efter Kristus, og Justin Martyr, som var apostelen Johannes' discipel og medarbeider; begge lærer, at der var et umaadelig tidsrum mellem skabelsen og jordens tilberedelse til en bolig for mennesket. Jødernes rabbiner gjør aldeles ingen indvendinger mot rigtigheten av disse anskuelser.

Igjen hører vi dette spørsmaal: «Sier ikke Bibelen i det 3dje bud: «I seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt det som er i dem?» o.s.v. Sandt nok, men vi omhandler her et ganske andet verk, nemlig skabelsens verk. Om nogen er ubekjendt med forskjellen i betydning mellem de to ord: «skape» og «gjøre», la ham henvende sig til sin ordbok. Hvis han ingen ordbok har kan han komme til fuldkommen overbevisning om disse to ords forskjellige betydninger ved at lægge merke til deres bruk i Bibelen. Man finder ordet «skapte» brukt, hvor der ingen organiserte materialer var at danne jorden av, medmindre vi antar den vantroendes videnskap, at stenene dannet sig selv. Han vil likeledes finde at ordet «gjorde» er brukt i betydning av at danne jorden til dens nuværende form.

Mellem disse to langt forskjellige verker, nemlig skabelsen og jordens tilberedelse, henrandt et ubeskrivelig tidsrum. Den oprindelige tomhet nogen vilde finde i det andet vers, eksisterte aldrig, undtagen i ateistens hjerne; den er aldeles urimelig. Krystallene av det mindste sandkorn, sporene av det mindste fungus og det aller mindste kryp i den usundeste søle er likesaa regelmæssig i deres

ordning, likesaa fuldkommen efter sin slags og likesaa hensigtsvarende til deres bestemmelse, som de mest fuldkomne væsener paa jorden.

Om end astronomene og geologene erklærer, at jorden i dens tilberedelse for sin nuværende tilstand tok millioner eller endog hundreder av millioner av aar, er der ikke et ord i Bibelen der motsier dette; men tvertimot findes der mange tekster, der fuldstændig og uimotsigelig indrømmer dette for sandt.

Gudsfornegtere søker ofte at latterliggjøre den hellige skrifts talemaate saasom «himmelens støtter», «himmelens vinduer», «jordens fire hjørner», «jordens fire vinde» o.s.v. En berømt vantroende skribent beretter, at Moses var saa dum angaaende atmosfærens natur og aarsaken for regn, at han lærte at himmelrummet kun var en umaadelig stor, halvrund skaal, sat over jorden med bunden oventil, at der var et ocean av ferskt vand utenfor, og at det i Bibelen brukte uttryk, «himmelens vinduer», mente virkelige dører, som kunde aapnes for at la vandet strømme ned som regn paa jordens beboere. Hvis dette var tilfældet, hvorfor satte han ikke sine lærdomme i utførelse? Ti der sies at han satte en messingskaal i tabernaklet og fyldte den med vand. Til saadanne løgnagtige fabler vil undertiden gudsfornegteren ty hen, naar han ønsker at føre en ordstrid. De synes at glemme, at et tusen aar før skeptikere lærte at vrøvle om krystalsfærer og springdører i bunden av himmelske oceaner, optegnet dem, som skrev Bibelen, de av filosofer holdte samtaler om stjerner, skyer og regn, hvorfra Galileo fik sine første ideer om aarsaken til barometriske fænomener. Regnens oprindelse, dens forhold til opdunstningens mængde og maaten, hvorpaa den fordeles ved kondensering, kunde ikke bli mere tydeliggjort av Humboldt selv, end disse er beskrevne av Job, den gamle filosof, som bodde i Uz: «Ti han drar vanddraaper op til sig, de lar hans damp sile ned som regn, som skyene lar flyte, lar dryppe ned over mange mennesker.» (Job 36, 27. 28.) (Forts.)

Dødsfald.

Ruben Teofelius Fosse, født den 7. december 1896, døde den 16. januar 1923 i Bergen. Begravelsen foregik fra lokalet, Vaskerelvgt 1, den 23. januar. Aapnet med salmen «Kom hellige fremad og frygter ei» og bøn av Hilmar Bjørndal. Den avdødes far, Andreas J. Fosse, var den første taler; han vidnet om, at hans søn som en bærer av det hellige prestedømme vilde faa anledning til at fortsætte med at samle lys og kundskap paa den anden side av sløret, samt til at forkynde evangeliet i aandeverdenen.

Gustav Risan var den næste taler; han forklarte fornemmelig nødvendigheten av at adlyde evangeliet, naar leilighet gaves dertil.

Salmen «O min fader du som troner» blev derpaa avsunget, hvorpaa fortsattes til Møllendals begravelsesplads, hvor salmen «Nærmere Gud til dig» blev avsungen. Tale av præsident Oluf K. Karlsen. Graven indviedes av ældste Andreas J. Fosse, hvorefter salmen «Ei sørg for dem, som smertefri er lagt i graven ned».

Søskende og venner begav sig saa tilbake til lokalet, hvor den kvindelige hjælpeforening trakterte alle med forfriskninger. Ældste Fosse, takket alle for deres opofrelse og venlighet.

Smaapluk.

En vellykket konsert blev git av mandskoret «Samfryd» den 27. januar 1923 paa lokalet i 27. Et meget godt program blev utført, især deleshet naar det tas i betragtning at dette kor kun har været organisert nogen faa uker.

Efter konserten begav korets medlemmer med damer sig til et meget pent leiet lokale, hvor varm aften og forfriskninger blev servert til de 57 personer, som var tilstede. Aftenen tilbragtes med sang, musik o.s.v. og en god og behagelig stemning raadede. Korets formand, Henry Larsen, dirigent Eyolf R. Larsen, kasserer Reinhardt Olsen og Ramm Larsen gjorde alt i deres magt for at muliggjøre denne gode fest.

INDHOLD:

Ydmyghet og opofrelse . . 49	Mor og morsdagen. 58
Verdens tilbøielighet til at tro løgn mer end sandheten. 54	Filosofien av evangeliet . . 58
	Dødsfald 64
	Smaapluk 64

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.